

(המשך מעמוד 9)

גוד החיילים המשוחררים המלצה להקמת בית-מלון קטן ברחובות הוא שכר את הקומה השנייה בביתו של התושב הרחובותי האמיד י. פומרנץ. שהינו חבר אשד, הקים מלון בן שבעה חדרים. החדרים לא עמדו ריקים והפרנסה היתה שופעת למדי.

עסק מצויין. פומרנץ עקב בעניין אחר רחחיו המצטברים של ארליך, ובסופו של דבר הגיע, כנראה, למסקנה כי המלונאות היא עסק מצויין. הוא השיג רשיון מצריית רחובות, הוסף לביתו קומה שלישית, בת 11 חדרים, הקים בה מלון מתחרה.

ארליך, שראה את פרנסתו מקופחת, מיהר לעירייה, זעק חמס. פומרנץ הוזמן לבירור, טען בהגיון-ברזל: "קיום המלון שלי מרעיל לרליך. הוא בוא לקוחות גם אליו". הברור נסתיים בלא כלום.

תענוגות-השלם. נראה כי פומרנץ חשש כאמת ובתמים כי קיום המלון שלו ימשוך לקוחות גם אל ארליך: ימים מספר לאחר בירור-הנפל נעלם שלט מלונו של ארליך ובמקומו הופיע שלט פרטומת גדול למלון של פומרנץ. בעל השלט האבוד מיהר למסור תלונו במשרת רחובות, נתקל בסענה רבת משקל: פומרנץ הוא בעל-הבית, הוא רשאי לעשות בביתו ככל העולה על רוחו.

השבוע הוסיף בעל-הבית להשליט סדר ביתו הגדול: ארליך קיבל הודעה מעורך-דינו של פומרנץ כי הוא ייתבע לדין, אם יהיו לחלות שלט המודיע על קיום מלונו. הוא מיהר להראות את המכתב לראש-העיר, בן ציון הורוביץ, אך נתקל בתגובה אוישה. נראה כי עייית רחובות לא הבינה ששני בתי מלון בבניין אחד הם חומר נפץ, המסוכן אפילו יותר משני חתולים בשק אחד.

דרכי אדם אכתב מרי

שמעון דורון ישב בחדרו הצר, באחד ה-רחובות הקטנים יותר של ריו דה-ז'ואנירו, בירת-ברזיל. לפניו היה מונח גל של עתונים ישראלים. כמעט כולם הכלו מאמרים, ש-שפכו אש וגפרית על היורדים לברזיל.

עיניו של שמעון הביעו זלבון צורב: גם הוא נכלל בהגדרת-היורדים, אף על פי ש-הוא עצמו לא הסיל סבר בנאמנותו לישר-אל: הרי הוא היה חבר באחד מאירגוני-המחתרת, השתתף במלחמת-העצמאות, שרת

הטרגדיה של פחי האשפה: פנוי חנות הנרצח (מימין) עמדו פחיאשפה בדומה לאלה שתוכננו מתחת דירת זלינגר (ראה חץ)

הנאשם: סמל משטרה מתחנת רמת-גן מוביל את הנאשם ברצח, יחזקאל זלינגר, לבוש החאקי וכבול באזיקים לבית-משפט השלום לחקירתו המוקדמת. זלינגר, שהוקף משמר שוטרים, נהג בשקט, נחתע ממבטי שכנים רמת-גניים זועמים שהוסלו בו ללא הרף במרבית זמן החקירה.

כמשפט: סניגורו של הנאשם, ד"ר יעקב גיל (ליד החלון) הרגיע את הנאשם בשעת הפסקה בחקירה, כשהוא הביע את התנגדותו העזה לכל צילום. כתב העולם הזה היה היחיד בין כל הצלמים שהצליח לצלם את הנאשם בין נסיון הסתרתו אחד לששנהו

הקהל: אולם בית-המשפט מלא פה-אלפה כשהשופט חיים שטיינברג פתח בחקירה המוקדמת. מלבד שכנים מן הבית המשותף בלט בין הצופים בנו בכורו של הנרצח, אפרים שיב דהם ומתווה (ליד החלון, בחולצת האקי פתוחה) עקב בעירנות אחר כל-מלה שהושמעה.

השבוע, כאשר התברר המשפט בבית-משפט השלום, חיפה, נוכח פואד כי עדיין יש אני שם המוכנים לעזור לזולת, אשר נכנס ל-עסק ביש על לא עהל בכפו: שופט הש' לוס, אברהם נוימן, שמע את עדותם של זיוה בראונשטיין ושרה חמים, קבע כי ב-מגעו של פואד בגופה של זיוה תוך כדי הרמתה על האופניים לא היה כל מעשה מגוי נה, ויכה אותו מכל אשמה, ציין בפסק-ה-דין: "דמיזנה של ילדה זו (המתלוננת) הוא ע-מאד... היא סחדה מפני הנאשם עוד לפני עלותה על האופניים".

(12), ירדה כדי להפנות את האופניים לאחור, לא הצליחה לשוב ולהגיע אל המושב. פואד שהגיע למקום מיהר לעזור לה שנית, אתו בה והעלה אותה על האופניים. **השדות ככה**. להיטותו של הצעיר הערבי לעזור לה עוררה בויה חשדות כב-דים: בעשר שנותיה הקברות הירבה היא לשכוע על אנשים מפיליאימה המשוטטים ברחובות, חוטפים ילדות ורוצחים אותן. היא ידעה גם כי בכל מקרה שנתקלים באום כזה יש לפנות אל המשטרה. הוריה של זיוה פנו אל המשטרה, מיד ל-אחר שהיא סיפרה להם על הפגישה, ועוד בו ביום אכל פואד את הפרי המר של נכו-נותו לעזור לזולת: הוא נעצר, הואשם ב-מעשה מגונה.

שנה בצבא-הקבע. הוא היה צעיר רגיל, כי כל הצעירים הישראליים.

שמעון לא נבדל מחבריו הישראליים גם בצמאון לראות את העולם הרחב. מיד לאחר שהררו מצה"ל חסך כמה לירות, נסע לברי-זיל. הוא אפילו לא חלם שיבוא יום ועתידי-אים יקראו לו ולצעירים כמוהו בשם בוג-דים ועריקים.

הכינויים הפוגעים עוררו את שמעון לפעור-לה נמרצת. הוא עדיין לא שכה את השפה ה-עברית, אחז בעט, שיגר מכתב דחוף למע-רכת העולם הזה.

במקום דם, כסף. "איני בא, חלילה, להגן על היורדים", כתב שמעון, "רכים מ-הם הבאישו את שם ישראל בכל ארצות-ה-עולם. אולם ישנם כאן בחורים רבים, אשר עשו ככל יכולתם למען המולדת. אין הם בורחים, או עריקים. הם מנסים רק להגשים את חלומם, לראות עולם ומלואו".

"היה כאן עתונאי אחד מידעות אחרונות, ששיגר ארצה מאמרים מלאי שואה ליורדים. הוא בא ללעוג לרש בספרו על אחיו של ברזאני, איש לח"י שהתאבד בבית-הסוהר ה-ירושלמי, לפני עלותו לגרדום, אשר נמצא אף הוא כאן. איני מכיר את אותו עתונאי, ואף לא פגשתי בו, אולם יש ברצוני לשאול שאלה אחת: מדוע יכול צרפתי, או איטלקי, לעזוב את ארצו לזמן מה, מבלי שאיש יכנה אותו בשם יורד?"

"זכור לי כי בהיותי בארץ היו הקונסולים הזרים מזמינים את כל נתיניהם לחגג את החגים הלאומיים של מדינתם: הם ידעו כי בשעת-חירום תוכל המדינה לסמוך על נתי-ניה באשר הם שם. לא כן הציר שלנו כי ברזיל, הוא חגג את יום העצמאות בחברת כמה עשירים, אשר ישראל זקוקה לכספם, שכה את אלה, אשר נתנו למולדת דומם. ואין פלא בכך שהוא שכה אותם: פניהם ה-זועפים היו עשויים להעכיר את השמחה. הם לא שכחו עדיין כיצד ציחה הציר על יה-דות ברזיל לנדות את "הבורחים", לא לה-גיש להם כל עזרה."

מדוע? שמעון דורון לא הסתפק בתי-אור סבלותיהם של הלא-יורדים, שנחשבו ליורדים. בפיו — ובקצה-טפו — היו כמה וכמה שאלות שדרשו תשובה דחופה:

- מדוע לא טרף את עתונאי לספר על עשירי העדה הספרדית בריו דה-ז'ואנירו, ש-ערכו קבלת-פנים מפוארת לראש-ממשלת ה-לבנון, קמיל שמעון?
- מדוע לא נפגש כתב ידיעות אחרונות עם כמה "יורדים", כדי לשמוע מה בפייהם?
- מדוע לא שוחח אותו עתונאי עם נר-עריהזהב של יהדות ברזיל, לשמוע את דבריו הבלע שלו על ישראל? צעיר בן 17 אמר לשמעון לאחרונה: "אפילו אם תפרוץ מלח-מה בין ברזיל לישראל, אלחם לצד ברזיל".
- מדוע מותר לשרים ומנהיגי-מפלגות לבלות את חופשתם בחוק-לארץ, ולצעירים פשוטים אסור?
- שמעון הניח את העט כידו, השתרע על דרגשו הצר: הוא ידע כי יעבור זמן רב מאד עד שיאותו כל המוסדות הנוגעים בדבר ל-השיב על שאלותיו.

דרכי חיים שכר העזרה

פואד סוליימאן עלי, תושב שפרעם, אהב לעזור לזולת. הוא למד עוד בילדותו, בהיו-תו בתנועת הצופים הערבית, כי העזרה הנה המעשה הטוב ביותר, השתול להגשים את התורה הלכה למעשה.

אולם לפני חודשים מספר התברר כי המע-שה קשה יותר מן ההלכה. באחד הימים, ב-עברו ברחובות כפר-אתא, בה עבד, ראה פו-אד ילדה קטנה מנסה לעלות על אופניים גבו-הים. הוא מיהר אליה, ניסה לעזור לה. היל-דה, זיוה בראונשטיין, סירבה: אביה ציחה עליה להתאמן על האופניים בכוחות עצמה. פואד הסתפק בהחזקת מושב-האופניים. זיוה הצליחה לעלות ולשבת, נסעה משם והלאה. פואד המשיך בדרכו.

אולם הגורל שב והפגיש את שניהם: כע-בור דקות מספר החל לרדה גשם. זיוה עצ-רה את אופניה ליד בית-הכרחה, שרה חמים